

บันทึก

เรื่อง ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวแก่ข้าราชการกระทรวงคมนาคมกระทำผิดวินัย

กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ส่งปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวแก่ข้าราชการกระทรวงคมนาคมกระทำผิดวินัย ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น โดยหนังสือที่ ๑๗๓๙๖/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๕ และได้ตั้งปัญหาให้พิจารณา ๒ ข้อ คือ

ปัญหาข้อ ๑ ได้มีการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาลงโทษข้าราชการ ฯ พ.ศ.๒๕๕๐ มาแล้วดังนี้

๑. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคท้าย สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาสอบสวนตามคำสั่งกระทรวงคมนาคม ที่ ๑๕/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

๒. ประธานกรรมการแบ่งกรรมการชุดหนึ่งในคณะตามข้อตกลงข้อ ๔ ในบันทึกรายงานการประชุมครั้งที่ ๑ ให้ทำการสอบสวนกรณีข้าราชการกรมไปรษณีย์โทรเลขทุจริตและคณะกรรมการสอบสวนได้เรียกผู้ถูกกล่าวหาทำการสอบสวนเมื่อวันที่ .. ธันวาคม ๒๕๕๑ และในวันอื่นต่อมา ตามอำนาจหน้าที่ของกรรมการตามมาตรา ๑๐ และได้ปฏิบัติการตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่งโดยอนุโลม

๓. คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนต่อไปจากวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันเลิกใช้พระราชบัญญัติ โดยถือเป็นเรื่องค้างตามมาตรา ๑๕

๔. คณะกรรมการสอบสวนได้ปฏิบัติการตามมาตรา ๖ วรรค ๒ คือ รายงานความเห็นเสนอต่อประธานกรรมการ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และต่อไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๓ ว่า เห็นควร

ก. สั่งไล่ออกจากราชการ คือ

๑. นายเกษม ชื่นสมทรง

๒. นายทิม เสมา

๓. นายชลัช เพิ่มพิพัฒน์

ข. สั่งให้ออกจากราชการฐานมีมลทิน คือ

๑. นายประคองศักดิ์ ชาญชัย

๒. นายชิต ชาญชัย

๓. นายสนิท รัตนชัย

(๕ คนแรกได้ถูกสั่งให้พักราชการโดยคำสั่งของอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลขตามมาตรา ๖๓ ข. แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๔๕ ตั้งแต่วันที่ ..

ธันวาคม ๒๕๕๑)

๕. อธิการบดีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม (พลโท พระยาเทพหัสดิน) บันทึกลงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๓ ว่า “อ่านตามรายงานกรรมการก็เห็นว่า หลักฐานชั้นนี้มี แต่อาจอ่อน ส่วนข้อเท็จจริงนั้นเห็นว่า เชื่อได้ ไม่บาป หรือกรรมอัยการก่อนว่าจะสมควรฟ้องหรือไม่” หากแต่ยังมีได้มีคำสั่งประการใดเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัย ต่อมากระทรวงคมนาคมได้สั่งให้ข้าราชการทั้ง ๖ นายนี้ ออกจากราชการไว้ก่อนตามมาตรา ๔๓ (ก) และ ๖๓ (ก) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๔๕ ตั้งแต่วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓ เพื่อให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีโอกาสบรรจุข้าราชการเข้าปฏิบัติหน้าที่แทน โดยรัฐมนตรีช่วยว่าการ (นายปลื้ม โพธิ์แก้ว) ลงชื่อในคำสั่งแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม (พลโท พระยาเทพหัสดิน) ซึ่งในขณะนั้นกำลังป่วยอยู่

ปัญหาการปฏิบัติในข้อนี้จึงมีว่า การปฏิบัติของอธิการบดีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ซึ่งยังถือว่าไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๖ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาโทษข้าราชการ ฯ พ.ศ.๒๕๕๐ เพราะยังมีได้มีคำสั่งประการใดนั้น ถ้าหากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในปัจจุบันมีความเห็นในเรื่องนี้ประการใด จะมีอำนาจสั่งการตามมาตรา ๖ วรรค ๒ โดยถือเป็นเรื่องที่ยังค้างอยู่ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้หรือไม่

ปัญหาข้อ ๒ ผู้ถูกสอบสวนแต่ละคนซึ่งถูกสั่งพักราชการ และให้ออกจากราชการไว้ในลักษณะและวาระต่าง ๆ กันนั้น ถ้าหากสั่งไล่ ปลดออก หรือให้ออกตั้งแต่วันที่สั่งพักราชการ หรือวันให้ออกจากราชการไว้ก่อน จะทำได้เพียงใดจึงจะเป็นการชอบด้วยกฎหมาย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

ปัญหาข้อ ๑

ปัญหาที่จะต้องพิจารณาในข้อนี้ก็ คือ การปฏิบัติของพลโท พระยาเทพหัสดิน ซึ่งดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในเวลานั้นอันยังถือว่าไม่ครบถ้วนตามมาตรา ๖ วรรค ๒ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดวิธีพิจารณาโทษข้าราชการและพนักงานเทศบาลผู้กระทำความผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ พ.ศ.๒๕๕๐ เพราะยังมีได้มีคำสั่งประการใดนั้น ถ้าหากผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในปัจจุบันมีความเห็นในเรื่องนี้ประการใด จะมีอำนาจสั่งการตามมาตรา ๖ วรรค ๒ โดยถือเป็นเรื่องที่ยังค้างอยู่ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้หรือไม่

มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้เพียงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๑ เว้นแต่กรณีที่ยังค้างอยู่ก็ให้ดำเนินการต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้” ถ้อยคำสำคัญในมาตรานี้ที่จะต้องพิจารณาก็คือคำว่า “กรณีที่ยังค้างอยู่” เมื่อได้พิจารณาข้อเท็จจริงแห่งกรณีตามที่ปรากฏในวรรค ๒ ของคำสั่งทั่วไปของกระทรวงคมนาคมที่ ๑๕/๒๕๕๑ เรื่องตั้งกรรมการสอบสวนข้าราชการในสังกัดกระทรวงคมนาคมผู้กระทำความผิดหน้าที่หรือหย่อนความสามารถ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ว่า “โดยที่เห็นว่าเรื่องราวและคำร้องทุกข้อ

ซึ่งมีผู้ยื่นต่อคณะกรรมการชุดที่เลิกไปยังสอบสวนไม่เสร็จก็มี และที่ยังมิได้รับการพิจารณาสอบสวนเลยก็มี หากปล่อยให้ระงับไป ก็จะไม่เป็นธรรมแก่ผู้ร้องเรียนและแก่ผู้ถูกกล่าวหา” และในวรรคท้ายของคำสั่งก็มีข้อความตอนหนึ่งว่า “ให้รับโอนผลของงานจากคณะกรรมการที่ได้เลิกไป....ได้สอบสวนไว้มาดำเนินการต่อไป” อันแสดงให้เห็นว่าเรื่องราวและคำร้องทุกข์ได้เกิดและมีขึ้นแล้ว แต่ยังไม่สอบสวนไม่เสร็จหรือยังไม่ได้สอบสวนเลย ด้วยเหตุนี้จึงอาจเห็นได้ว่า เรื่องราวและคำร้องทุกข์ตามคำสั่งดังกล่าวนี้เป็น “กรณีที่ยังค้างอยู่” ตามนัยมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินั้น ฉะนั้น สำหรับกรณีที่ยังค้างอยู่นี้ ถ้าหากผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมในปัจจุบันมีความเห็นประการใด ก็มีอำนาจสั่งการตามมาตรา ๖ วรรค ๒ ได้ โดยถือว่าเป็นกรณีที่ยังค้างอยู่ตามนัยมาตรา ๑๕ ดังกล่าวแล้ว

ปัญหาข้อ ๒

สำหรับปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับการจ่ายเงินเดือน ฉะนั้นจึงต้องพิจารณาบทกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อได้พิจารณามาตรา ๔ วรรค ๑ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนและเงินอื่น ๆ ให้แก่ข้าราชการผู้ถูกพักราชการ พ.ศ.๒๔๘๘ ซึ่งมีความว่า “ข้าราชการผู้ใดถูกสั่งพักราชการเพราะถูกฟ้องคดีอาญาหรือมีกรณีต้องหาว่ากระทำความผิดวินัย ใ้หยุดเบิกเงินเดือน และเงินที่จ่ายเป็นรายเดือน สำหรับข้าราชการผู้นั้นตั้งแต่วันที่ให้พักราชการเป็นต้นไป” ประกอบกับ มาตรา ๕ (๓) ซึ่งมีความว่า “เงินเดือนระหว่างพักราชการนั้นเมื่อคดีหรือกรณีถึงที่สุด (๑)..... (๓) ถ้าได้ความเป็นสัจและถูกสั่งลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ห้ามมิให้จ่าย” ก็แสดงให้เห็นว่าในกรณีที่ได้มีการสั่งพักราชการไว้ก่อน ถ้าหากจะสั่งไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกในภายหลัง ก็อาจสั่งไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกได้ตั้งแต่วันที่ที่มีการสั่งพักราชการไว้ก่อน เพราะกฎหมายได้บัญญัติให้หยุดเบิกเงินเดือนตั้งแต่วันที่ให้พักราชการเป็นต้นไป สำหรับกรณีที่ได้มีการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ก็มีนัยเช่นเดียวกัน

(ลงชื่อ) ส. วินิจฉัยกุล

(นายเสริม วินิจฉัยกุล)

เลขาธิการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๔๙๖